

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie – Wydział III Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Małgorzata Janik-Białek

Protokolant: stażysta Dorota Słobodzian

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2018 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa **Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.**

przeciwko **D. R.**

o **zapłatę**

I. oddała powództwo;

II. przyznaje kuratorowi ustanowionemu dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej D. W. K. kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem wynagrodzenia.

SSR Małgorzata Janik-Białek

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

W dniu 19 listopada 2015 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zażądała zasądzenia od D. R. i J. B. kwoty 691,48 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 512,56 złotych od dnia 02 listopada 2015 roku, umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 63,55 złotych od dnia 19 listopada 2015 roku i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 14 lutego 2012 r. J. B. i D. R. zawarły z Bankiem (...) S.A. na piśmie umowę nr (...). Należności wynikające z tej umowy nie zostały uregulowane w terminach w niej określonych. W związku z powyższym powodowi przysługuje wobec pozwanych wierzytelność pieniężna wynikająca z zawartej umowy w kwocie 691,48 zł, w tym kwota 512,56 zł tytułem niespłaconej należności głównej, kwota 63,55 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych od należności głównej do dnia 14 lutego 2012 r. oraz kwota 115,37 zł tytułem opłat i kosztów.

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Postanowieniem z dnia 07 marca 2016 roku Sąd odrzucił pozew wobec pozwanej J. B., która zamarła przed wniesieniem pozwu.

Postanowieniem z dnia 03 czerwca 2016 roku Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt. 6 kpc wobec niewskazania w określonym terminie przez stronę powodową aktualnego adresu zamieszkania pozwanej D. R.. Zarządzeniem z dnia 23 sierpnia 2017 r. ustanowiono dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej D. R. kuratora

w osobie asystenta sędziego Wojciecha Konwisarza. Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2017 r. Sąd podjął zawieszono postępowanie.

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 stycznia 2018 r. kurator pozwanej D. R. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu. Przeciwko żądaniu pozwu kurator w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniósł zarzut niewykazania roszczenia, co do zasady jak i wysokości. W ocenie kuratora powódka nie podołała spoczywającemu na niej ciężarze dowodu i nie przedstawiła wystarczających dowodów pozwalających na przyjęcie, że rzekome zadłużenie D. R. ukształtowało się na wskazanym w pozwie poziomie. Załączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych z 1 listopada 2015 r. stanowi dokument prywatny, jednakże pozbawiony jest wartości dowodowej. Do ustalenia wysokości zobowiązania wymagane jest nie tylko określenie zadłużenia dłużnika od strony strukturalnej (zadłużenie główne, zadłużenie uboczne), ale także - wykazania wysokości i źródła tego zadłużenia w odniesieniu do długu głównego i należności pozostałych - w tym roszczeń o zapłatę odsetek za opóźnienie. Odsetki powinny być odpowiednio określone - co do wysokości, to zaś możliwe jest wówczas, gdy wykazana została kwota stanowiąca podstawę do ich obliczenia, podano odpowiednią stopę procentową oraz okres obliczenia odsetek (okres opóźnienia dłużnika). W ten sposób dłużnik banku, jak i Sąd uzyskuje pełną możliwość zweryfikowania zadłużenia wynikającego z bankowego stosunku obligacyjnego i ujętego w wyciągu z ksiąg rachunkowych. Tylko taka weryfikacja umożliwi podjęcie wobec banku odpowiedniej obrony prawnej. Tymczasem wskazany „dowód” nie pozwala na ustalenie źródła niespłaconej należności głównej, którym mogła być jedna z pięciu świadczonych na rzecz pozwanej usług. Brak jest możliwości ustalenia czy i w jaki sposób doszło do powstania tej zaległości. Kurator podniósł, iż załączony do pozwu wydruk nie jest podpisany, nie stanowi zatem chociażby dokumentu prywatnego. Wartość dowodowa tego wydruku jest zerowa. Jest zatem nieprzydatny do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie kwoty zadłużenia. Tym niemniej wskazać należy, że obejmuje on okres od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. Już w dacie 1 stycznia 2014 r. odnotowano w nim zadłużenie w kwocie 494,55 zł i powód w żaden sposób nie wskazuje, skąd to zadłużenie pochodzi. Mając na uwadze, że zgodnie z §2 ust. 1 regulaminu otwarcie rachunku nastąpiło po zawarciu umowy, stwierdzić należy, że mogło ono powstać wcześniej, co za tym idzie kwota ta mogła już ulec przedawnieniu, co z ostrożności kurator zarzuca, szczególnie, że odsetki od tej kwoty były naliczane do 14 lutego 2012 r., co powód wskazał w pozwie. Zgodnie bowiem z art. 731 k.c. roszczenia wynikające ze stosunku rachunku bankowego przedawniają się z upływem lat dwóch. Pozew w sprawie został wniesiony 19 listopada 2015 r., zawarcie umowy miało miejsce 14 lutego 2012 r., zatem roszczenia za okres od 14 lutego 2012 r. do 18 listopada 2013 r. są przedawnione, a ww. kwota mogła powstać w tym okresie. W zakresie żądanej kwoty odsetek 63,55 zł, naliczonych od kwoty należności głównej wskazują, że żądanie to powinno podlegać oddaleniu w konsekwencji oddalenia żądania zapłaty kwoty należności głównej. Niezależnie od powyższego kurator wskazał, że powódka nie przedstawiła sposobu wyliczenia tych odsetek – od jakich dat, w jakiej wysokości i od jakich kwot. W zakresie żądanej kwoty 115,37 zł z tytułu kosztów, opłat i prowizji kurator zarzucił, że powódka nie podołała spoczywającemu na niej ciężarze dowodu. Zgodnie z §6 ust. 1 regulaminu za czynności związane z obsługą rachunku bank pobiera opłaty i prowizje określone w taryfie. Powódka nie wykazała bowiem jakie opłaty, koszty i prowizje – w jakich wysokościach, w jakich datach i z jakiego tytułu ukształtowały żądaną kwotę w takiej wysokości. Niewystarczające jest w tym zakresie jedynie ogólne odwołanie się do postanowień tabeli opłat i prowizji czy regulaminu, albowiem dokumenty te zawierają kilkadziesiąt pozycji dotyczących tych należności, a powódka nie wykazała, które z nich zostały naliczone, ani nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu na okoliczność tego, że faktycznie dokonała czynności, których kosztami obciążyła pozwaną. Kurator zakwestionował również skuteczność wypowiedzenia umowy, która została zawarta na czas nieokreślony.

Postanowieniem z dnia 22 maja 2018 r. zarządzono zwrot stronie powodowej pisma przygotowawczego z dnia 16 maja 2018 r. jako złożonego z naruszeniem art. 207 § 3 kpc.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 14 lutego 2012 roku między Bankiem (...) Spółką Akcyjną w B. a J. B. i D. R. zawarta została umowa o prowadzenie rachunków bankowych, o kartę płatniczą oraz o świadczenie usług drogą elektroniczną dla osób fizycznych nr (...).

Stosownie do zapisu zamieszczonego w § 1 umowy w ramach niniejszej umowy bank może na wniosek Posiadacza udostępniać na jego rzecz następujące produkty bankowe i świadczyć następujące usługi:

- rachunki bankowe szczegółowo określone w „Regulaminie otwierania i prowadzenia rachunków dla osób fizycznych w Banku (...) S.A.”
- karty płatnicze szczegółowo określone w „Regulaminie wydawania i używania karty płatniczej (...) Banku (...) S.A.”;
- usługi bankowości elektronicznej;
- limit debetowy, szczegółowo określony w Regulaminie rachunków
- inne produkty lub usługi w zakresie określonym w odpowiednich Regulaminach i Warunkach, o których mowa w ust. 2.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Stosownie do treści § 2 ust 8 pkt. a umowy Bank może wypowiedzieć umowę w całości lub w części dotyczącej poszczególnych produktów lub usług w przypadku nieregulowania przez posiadacza zobowiązań wobec banku w terminie.

Zgodnie z § 13 ust. 12 Regulaminu otwierania i prowadzenia rachunków dla osób fizycznych w Banku (...) S.A. w przypadku braku spłaty limitu debetowego w terminie wskazanym w wezwaniu do zapłaty Bank ma prawo wypowiedzieć umowę. Zgodnie z § 6 ust. 1 regulaminu za czynności związane z obsługą rachunku bank pobiera opłaty i prowizje określone w taryfie.

Niesporne, a nadto dowód:

- umowa. k. 28-31
- Regulamin otwierania i prowadzenia rachunków dla osób fizycznych w Banku (...) S.A. k. 38-53

W dniu 9 stycznia 2015 roku (...) S.A. sporządził adresowane do J. B. i D. R. pisma- wypowiedzenie umowy - wskazując w ich treści, iż w związku z niedotrzymaniem warunków umowy (...) nr (...) z dnia 14 lutego 2012 r. wypowiada z dniem 9 stycznia 2015 r. ww. umowę. Okres wypowiedzenia wynosi 60 dni od dnia doręczenia niniejszego pisma. W treści pisma wskazano, że zadłużenie na dzień 31 grudnia 2014 r. wynosi 628,09 zł, w tym 500 zł niespłacona należność, 12,56 zł odsetki wymagalne, 20,16 zł odsetki karne, 95,37 zł opłaty bankowe.

Niesporne, a nadto dowód:

- wypowiedzenie umowy k. 66 i 67

W dniu 1 listopada 2015 r. Bank (...) S.A. sporządził wyciąg z ksiąg banku, w treści którego stwierdzono, że na dzień 1 listopada 2015 r. figuruje w księgach banku wymagalne zadłużenie J. B. i D. R. z tytułu umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego : „Pocztowe konto (...) N. z debetem” o numerze (...) z dnia 14 lutego 2012 r. oraz że na wymagalne zadłużenie składają się : niespłacona należność główna w kwocie 500 zł, odsetki wymagalne w kwocie 12,56 zł, odsetki karne 63,55 zł oraz opłaty i koszty bankowe 115,37 zł.

Dowód:

- wyciąg nr (...) k. 68

Wydruk karty analitycznej rachunku (...) obejmuje okres od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. Rozpoczyna się on bilansem otwarcia w kwocie 494,55 zł po stronie winien, kończy się zaś wskazaniem kwoty 12. 958,55 zł. Przy kwocie 500 zł i dacie 10.09.2014 r. uwidoczono zapis o treści „ kap. zap. niezap”.

Dowód:

- wydruk karty analitycznej rachunku k.32-37

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Przedmiotowe roszczenie powód wywodzi z umowy z dnia 14 lutego 2012 roku o prowadzenie rachunków bankowych, o kartę płatniczą oraz o świadczenie usług drogą elektroniczną dla osób fizycznych nr (...).

Przepis art. 725 kc stanowi, że przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi, do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych. Art. 730 kc stanowi, że rozwiązanie umowy rachunku bankowego zawartej na czas nieoznaczony może nastąpić w każdym czasie wskutek wypowiedzenia przez którąkolwiek ze stron; jednakże bank może wypowiedzieć taką umowę tylko z ważnych powodów. Zgodnie z treścią art. 731 kc roszczenia wynikające ze stosunku rachunku bankowego przedawniają się z upływem lat dwóch. Nie dotyczy to roszczeń o zwrot wkładów oszczędnościowych.

Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności rządząca procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). To strona powodowa, która domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej, winna co do zasady wykazać, iż należność ta – oznaczona co do wysokości, tytułu i daty płatności – jej przysługuje i nie została przez jej przeciwnika procesowego uiszczona. Obowiązkiem Sądu jest natomiast ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość ich skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną. Jeśli ustalenia takiego dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 19.09.2012r.ACa 568/12).

W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługuje argumentacja podniesiona w odpowiedzi na pozew co do tego, iż powód nie udowodnił istnienia swojej wierzytelności co do zasady jak i wysokości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z § 1 umowy bank zobowiązał się świadczyć na rzecz pozwanej następujące usługi: o prowadzenie rachunku bankowego, karty płatniczej, usług bankowości elektronicznej, limitu debetowego oraz innych produktów lub usług – wszystkie te usługi miały zostać szczegółowo określone w regulaminie prowadzenia rachunku. Powód nie wykazał, z której z usług bankowych wywodzi dochodzone pozwem roszczenie; nie wykazał, czy rzekome zadłużenie pozwanej powstało z tytułu opłat za prowadzenie rachunku bankowego, czy z tytułu użytkowania kart płatniczych, czy też z tytułu limitu debetowego lub innego produktu lub usługi. Powód nie przedstawił bowiem, poza ogólną umową z dnia 14 lutego 2012 r., mającą charakter umowy ramowej, żadnej innej umowy, z której wynikałoby zobowiązanie pozwanej dochodzone w niniejszym procesie. Umowa ramowa zawiera bowiem postanowienia o charakterze ogólnym, lecz odnoszące się zarówno do prowadzenia Rachunków, do usług bankowości elektronicznej, do kart płatniczych oraz do limitu debetowego. Z naprowadzonych dowodów nie sposób wywieść, z tytułu której usługi bankowej powód wywodzi dochodzone roszczenie. Nie wynika to także z wyciągu z ksiąg bankowych, w treści którego stwierdzono jedynie, że na dzień 1 listopada 2015 r. figuruje w księgach banku wymagalne zadłużenie J. B. i D. R. z tytułu umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego : „Pocztowe konto (...) N. z debetem” o numerze (...) z dnia 14 lutego 2012 r. oraz że na wymagalne zadłużenie składają się : niespłacona należność główna w kwocie 500 zł, odsetki wymagalne w kwocie 12,56 zł, odsetki karne 63,55 zł oraz opłaty i koszty bankowe 115,37 zł. Stosownie do treści art. 95 ust 1 a ustawy Prawo bankowe moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1 (a zatem wyciągów z ksiąg rachunkowych banku) nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Dokument ten, jako dokument prywatny,

stanowi zatem jedynie dowód tego, że osoby, które go podpisały, złożyły oświadczenie o wskazanej w nim treści (art. 245 k.p.c.). Nie ma on bowiem w niniejszym procesie waloru dowodowego dokumentu urzędowego. Nadto powód nie przedstawił umowy rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego „Pocztowe konto (...) N. z debetem” o numerze (...), którą powołuje w treści przedmiotowego wyciągu. Sam zatem wyciąg nie stanowi dowodu zawarcia umowy, z której wynika opisane w wyciągu wymagalne zadłużenie pozwanej jak i wysokości tego zadłużenia. Również i dołączony przez powoda wydruk karty analitycznej rachunku nie daje podstaw do ustalenia w sposób nie budzący wątpliwości, że istotnie pozwana winna zapłacić powodowi żadaną pozwem kwotę. Wydruk ten nie stanowi nawet dokumentu prywatnego, nie zawiera bowiem żadnego podpisu, kończy się zaś wskazaniem kwoty 12958,55 zł, przy czym z wydruku tego nie sposób wywnioskować, czy jest to kwota zadłużenia, czy uznania. Niezrozumiały jest także zapis uwidoczniiony przy kwocie 500 zł i dacie 10.09.2014r. o treści „ kap. zap. niezap”.

Naprowadzone przez stronę powodową dowody nie pozwalają zatem w ocenie Sądu na możliwość zweryfikowania zadłużenia wynikającego z bankowego stosunku obligacyjnego i ujętego w wyciągu z ksiąg rachunkowych, nie pozwalają bowiem na ustalenie źródła niespłaconej należności głównej, którym mogła być jedna z pięciu świadczonych na rzecz pozwanej usług. Brak jest zatem w oparciu o przedstawiony przez powodowy bank materiał dowodowy możliwości ustalenia czy, kiedy i w jakiej wysokości doszło do powstania dochodzonej pozwem zaległości. W zakresie żądanej kwoty odsetek 63,55 zł naliczonych od kwoty należności głównej powód nie przedstawił sposobu wyliczenia tych odsetek – od jakich dat, w jakiej wysokości i od jakich kwot zostały one naliczone. W zakresie żądanej kwoty 115,37 zł z tytułu kosztów, opłat i prowizji powód również nie podał spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu. Zgodnie z § 6 ust. 1 regulaminu za czynności związane z obsługą rachunku bank pobiera opłaty i prowizje określone w taryfie. Powód nie wykazał bowiem jakie opłaty, koszty i prowizje – w jakich wysokościach, w jakich datach i z jakiego tytułu ukształtowały żadaną kwotę w takiej wysokości. Sąd podziela pogląd wyrażony przez kuratora pozwanej, że niewystarczające jest w tym zakresie jedynie ogólne odwołanie się do postanowień tabeli opłat i prowizji czy regulaminu, albowiem dokumenty te zawierają kilkadziesiąt pozycji dotyczących tych należności, a powód nie wykazał, które z nich zostały naliczone ani nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu na okoliczność tego, że faktycznie dokonał czynności, których kosztami obciążył pozwaną.

Niezależnie od powyższego podzielić należy także argumentację strony pozwanej co do niewykazania skuteczności wypowiedzenia umowy. Zgodnie z § 2 ust. 8 pkt 1 umowy bank mógł wypowiedzieć umowę w przypadku nieregulowania przez posiadacza zobowiązań wobec banku w terminie. Słusznie kurator pozwanej wskazał, iż powód nie wykazał, z tytułu której usługi powstało zadłużenie w kwocie 512,56 zł, jednak przy założeniu, że zadłużenie to powstało z tytułu usługi limitu debetowego, co w ocenie kuratora pozwanej zdaje się być najbardziej prawdopodobne, uznać należy, że wypowiedzenie umowy było nieskuteczne, albowiem zgodnie z § 13 ust. 12 regulaminu wypowiedzenie umowy jest możliwe jedynie w przypadku bezskutecznego wezwania do zapłaty. Powód nie przedstawił zaś jakiegokolwiek dowodu w celu wykazania, by takie wezwania wystosował, tym samym – wobec braku uprzedniego wezwania do zapłaty, nie był uprawniony do wypowiedzenia umowy. Brak takiego wezwania uniemożliwia również ustalenie, czy upłynął już termin do uregulowania należności z tytułu limitu debetowego. Ponadto przedłożone przez powoda pismo z 9 stycznia 2015 r. zatytułowane wypowiedzenie umowy, dowodzi jedynie, że w dacie tej powód sporządził takie pismo, nie zaś, że zostało ono skutecznie doręczone pozwanej. Powód nie przedłożył bowiem dowodu doręczenia tego pisma pozwanej D. R..

Strona pozwana podniosła nadto zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z treścią art. 731 roszczenia wynikające ze stosunku rachunku bankowego przedawniają się z upływem lat dwóch. Załączony do pozwu wydruk karty analitycznej rachunku obejmuje okres od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. Rozpoczyna się on bilansem otwarcia w kwocie 494,55 zł po stronie winien, a powód w żaden sposób nie wskazuje, skąd to zadłużenie pochodzi. Słusznie zatem kurator pozwanej wskazuje, że mając na uwadze, że zgodnie z § 2 ust. 1 regulaminu otwarcie rachunku nastąpiło po zawarciu umowy, stwierdzić należy, że mogło ono powstać wcześniej, co za tym idzie kwota ta mogła już ulec przedawnieniu, szczególnie, że odsetki od tej kwoty były naliczane do 14 lutego 2012 r., co powód wskazał w pozwie. Pozew w sprawie został wniesiony 19 listopada 2015 r., zawarcie umowy miało miejsce 14 lutego 2012 r., zatem roszczenia za okres od 14 lutego 2012 r. do 18 listopada 2013 r. są przedawnione.

Zgodnie z przepisem art. 217 k.c. § 1 strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Zgodnie zaś z § 2 Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie natomiast z przepisem art. 207 § 3 k.p.c. Przewodniczący może także przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę zobowiązać strony do złożenia dalszych pism przygotowawczych, oznaczając porządek składania pism, termin, w którym należy je złożyć, i okoliczności, które mają być wyjaśnione. **W toku sprawy złożenie pism przygotowawczych następuje tylko wtedy, gdy sąd tak postanowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu.** Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym. Przepis art. 207 § 6 k.p.c. stanowi zaś, że Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Przywołane przepisy mają na celu zwiększenie koncentracji materiału dowodowego i przyspieszenia postępowania sądowego. Nadany rygor pomijania spóźnionych twierdzeń i dowodów zmusza strony do aktywniejszego udziału w procesie. Wskazać należy, że pominięcie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie następuje z mocy prawa, a na podstawie postanowienia sądu, gdyż w kompetencji sądu leży ostateczna ocena tego, czy twierdzenia i dowody nie zostały powołane za późno. Ocena ta winna opierać się na ustaleniu, czy zachodziła możliwość i konieczność złożenia określonego dowodu lub podniesienia twierdzenia wcześniej niż uczyniła to strona. Negatywne ustalenia w tym zakresie winny skutkować pominięciem spóźnionych twierdzeń lub dowodów. Jednakże wskazane przepisy przewidują trzy wyjątki przyjęcia takich twierdzeń lub dowodów, tj. gdy strona uprawdopodobni, że nie ponosi winy za opóźnienie, że ich uwzględnienie nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy, albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Strona może w postępowaniu złożyć pismo obejmujące wnioski dowodowe, zaś to, czy wnioski te będą przez sąd uwzględnione zależy od wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 207 § 6 k.p.c. Ewentualne ustalenie przez sąd, że na dzień wniesienia pozwu, czy złożenia odpowiedzi na pozew (lub sprzeciwu od nakazu zapłaty) strona dowodów tych nie знаła, nie były one jej dostępne, lub ze względu na okoliczności sprawy potrzeba powołania tych dowodów wynikła później, skutkuje uznaniem, że sąd może dopuścić dowody zgłoszone później (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 9 grudnia 2015 roku, sygn. akt VI ACa 1822/14, Legalis 1399184).

Powód złożył pismo przygotowawcze z dnia 16 maja 2018 r., które jednak Sąd postanowił zwrócić stronie powodowej jako złożone z naruszeniem art. 207 § 3 kpc. Pismo to nie zawiera żadnych wniosków dowodowych, a jedynie polemikę z twierdzeniami odpowiedzi na pozew. Jest to zatem pismo przygotowawcze strony, które może być złożone w toku postępowania tylko wówczas, gdy sąd tak postanowi. Sąd nie wydał w tym zakresie postanowienia zobowiązującego stronę powodową do ustosunkowania się do odpowiedzi na pozew. Pismo to nie zawiera także wniosku o zezwolenie na jego złożenie. Jako zatem złożone z naruszeniem art. 207 § 3 kpc, uległo ono zwrotowi.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez stronę powodową dokumenty w postaci umowy, Regulaminu, wypowiedzeń umowy, wydruku karty analitycznej oraz wyciągu z ksiąg banku. Okazały się one jednak niestarczające dla wykazania zasadności roszczenia dochodzonego pozwem. Stosownie do treści art. 95 ust 1 a ustawy Prawo bankowe moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1(a zatem wyciągów z ksiąg rachunkowych banku) nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Wyciąg z ksiąg rachunkowych banku jako dokument prywatny, stanowi zatem jedynie dowód tego, że osoby, które go podpisały, złożyły oświadczenie o wskazanej w nim treści (art. 245 k.p.c.). Nie ma on bowiem w niniejszym procesie waloru dowodowego dokumentu urzędowego. Wydruk karty analitycznej rachunku nie stanowi zaś nawet dokumentu prywatnego, nie zawiera bowiem żadnego podpisu, kończy się zaś wskazaniem kwoty 12958,55 zł, przy czym z wydruku tego nie sposób wywnioskować, czy jest to kwota zadłużenia, czy uznania. Niezrozumiałą jest także zapis uwidoczniony przy kwocie 500 zł i dacie 10.09.2014r. o treści „kap. zap. niezap”. Pisma wypowiedzenia umowy stanowią również dokumenty prywatne, jednak z powodu niewykazania faktu uprzedniego wezwania pozwanej do zapłaty, nie mogą stanowić dowodu skutecznego wypowiedzenia umowy.

Podsumowując powyższe rozważania wskazać należy, że strona powodowa nie podolała ciężarowi dowodu i nie wykazała zasadności jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Dlatego też powództwo w całości uległo oddaleniu.

W niniejszej sprawie pozwana D. R. była zastępowana przez ustanowionego dla niej, jako nieznaną z miejsca pobytu, kuratora. Na poczet wynagrodzenia kuratora strona powodowa uiściła zaliczkę w kwocie 180 zł. Jako przegrywająca spór, strona powoda podnosi na podstawie art. 98 § 1 kpc koszty procesu. Stosownie do treści art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Stosownie do treści § 1 ust 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 13 listopada 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1476) obowiązującego w dacie wniesienia pozwu wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, zwanego dalej „kuratorem”, nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie, a w przypadku gdykuratorem jest radca prawny, przepisami określającymi opłaty za czynności radców prawnych. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1348) obowiązujące w dacie wniesienia pozwu w § 6 pkt. 2 wskazuje, iż stawka minimalna przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 500 zł do 1500 zł wynosi 180 zł. Stąd w pkt. II wyroku Sąd przyznał kuratorowi wynagrodzenie w powyższej kwocie.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

SSR Małgorzata Janik-Białek

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować sporządzenie uzasadnienia.
2. Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć:
- pełnomocnikowi strony powodowej zgodnie z wnioskiem z dnia 29 maja 2018 r.
3. Wykonać pkt. 3-5 zarządzenia z dnia 22 maja 2018 r.
4. Akta przedłożyć do postępowania międzyinstancyjnego z apelacją lub za 30 dni od dnia wykonania z dowodem doręczenia celem zarządzenia wypłaty wynagrodzenia kuratorowi.

SSR Małgorzata Janik-Białek

S., dnia 18 czerwca 2018 r.